

Rekonstruktion og pontifiksitet
af
Martin Møller Andersen

2017

ISBN-nummer: 9788740949544

”Etymologi er en sprogvidenskabelig betegnelse for læren om ords oprindelse og historie.” Den oplyste læser, den læser der er i stand til at tænke selv, den læser der er villig til at stille spørgsmålstejn samt løfte et øjenbryn, når det kommer til svaret, vil se, at der er noget ganske galt med den indledende sætning; og hvis De ikke kan så frygt ej, De er stadig i live, og man lærer, så længe man lever og skulle det ikke være nok så lad mig fortælle Dem en lille hemmelighed: Dette er ikke første gang, De har levet, og det bliver ikke den sidste gang.

Dét der er galt med den indledende sætning, er manglen af ordet Sandhed, i stedet må vi tage os til takke med Historie. Historie er ikke lig Sandhed; Historie er et produkt, et produkt manifureret af visse magter der på en ganske antagonistisk vis modarbejder Sandheden, hvilken er et af emnerne i dette værk. Nu er det ikke fordi, dette skal være et åbent studie i Sandhed, nej, det er et emne i værket, for det der står hér og fremover, diskursen, er sand.

Så lad os omskrive sætningen til: ”Etymologi er en sprogvidenskabelig betegnelse for læren om ords oprindelse og Sandhed.” Sætningen lægger sin vægt på Ordet, og hvad det indebærer. Men lad os lige tage et kig på Etymologi, hvilken er sammensat af to ord: Etymos og Logia. Etymos er protopolisk for sand og ægte, derved kommer vi tilbage til Sandheden; Logia er ligeledes også protopolisk, men betyder studiet i, eller læren om. Det vil sige, at Etymologi er ”læren om sandhed”, og forbinder vi det med betydningen, som sætningen tillægger den, får vi: ”Læren om Sandheden bag Ordet.”

Lad os tage et nærmere kig på Ordet som både begreb og ord. Der er mangfoldige hypoteser om Ordet, gå blot ned til det nærmeste bibliotek, spørg den nærmeste filolog, lyt blot til filosofen og læseren vil finde utallige svar på spørgsmålet: ”Hvad er et Ord?” I denne livstid – og dem før – har jeg forsket intensivt i dette emne, og jeg har konkluderet, at Ord er lig Skabelse, og derfor er Ord lig Mand; jeg vil ikke gå i detaljer om den kosmiske sandhed mellem Ord og Skabelse, den kender læseren sikkert selv, men jeg finder det nødvendigt, at

forklare hvorledes det er, at jeg er kommet frem til forholdet mellem Ord og Mand. Ordet opnår først sin fulde styrke, når det bliver ytret og derefter hørt, det bliver sendt og modtaget, givet og taget imod; efter disse to forbundne handlinger – for disse er vitterligt forbundne – springer der et virvar af muligheder op nemlig reaktionerne efter ytringen og modtagelsen af denne. Selve reaktionerne er ligegyldige i denne kontekst andet end, at de er et afkom af den handling, Ordet bringer med sig. Ordet har derfor befrugtende egenskaber, for reaktionerne er som sagt lig afkom; Ordet er sæd, og at modtage denne er en feminin egenskab: Ytringen og Ordet er derfor maskuline og derved lig Manden.

Lad os så omskrive sætningen for sidste gang: ”Læren om Sandheden bag Manden.” I dette tilfælde er Manden mig, L. Lucipectus, og dette værk er læren om mig; dette er en Etymologi.

På søen, i denne hypnagogiske tåge, lå vandemoner og åkander. Og henover den en lille bro hvor en ung knægt fiskede med en håndlavet stang.

Græssende brune køer og en karl med en stråhat og græsstrå i mundvigen nød de stillestående hvide skyer og den blå himmel, der mødte de gule marker i horisonten.

En blågrøn å med høje siv der svajede melodisk til en blid brise i skyggen af et birketræ, hvorfra gærdesmutteunger lærte at flyve.

Dette var mit barndomshjem. Min familie havde en stor gård langt fra byen, uberørt af dens vokseværk, på cirka halvfems tusinde kvadratkilometer.

Gården tilhørte min bedstefader på min faders side. Roland Lucipectus hed han, og hans aner kunne trækkes helt tilbage til en baron i det trettende århundrede. Han var en velanset mand, en mand hvis greb om det økonomiske og politiske var af sådan en logisk art, at man anså ham som værende områdets Kong S██████. Folk kom fra nær og fjern for at lytte til hans råd.

Min Bedstemoder på min Moders side, Éva Himmelrig, var af en anden type, hun var et spirituelt menneske med en udsøgt kontakt til Naturen. Hun yndede at fortælle mig om sin fader, min oldefar, hvilken, før hendes fødsel, grundet en lang række uheldige ulykker havde fundet sig nødsaget til at arbejde som daglejer.

En dag, mens han og et par kamerater var i skoven for at hugge tømmer til en ny bygning, kom proprietæren ud til dem for at se, hvorledes det gik til: ”Hallo,” havde herren råbt til de arbejdende, mens han nærmede sig skovkanten. Min oldefader havde kigget op og set, at ikke så langt fra proprietæren havde en stor brun bjørn sat kursen mod ham. Oldefader havde smidt, hvad han havde i hænderne og var løbet i armene på den; hvad der fulgte havde været en kamp lig en børnevenlig version af den mellem Bjarke og bjørnen. Dyret havde givet fortabt, og oldefader havde ladet den lunte væk.

Gårdejeren var blevet imponeret og taknemmelig, for hans liv var blevet reddet. Denne havde derfor tilbudt min oldefader et fast arbejde og sågar en lille hytte tæt ved gården, således at han havde kunnet bringe sin familie med sig.

Det havde været en lille hvid hytte med grønne skodder og døre omringet af buske med røde og hvide blomster ved skovkanten et par stenkast fra gården.

Her havde de flyttet ind, oldefader og Oldemoder, kun dem for de havde ej været en rigtig familie endnu. Først elleve måneder efter var min Bedstemoder kommet til verdenen.

Hun havde vokset op i skoven blandt dyr og planter; indtil hun var blevet gammel nok til at få sig en plads.

På den nye gård hvor hun var kommet hen, havde hun mødt min bedstefader; han havde været en karl på gården. Jeg lærte ham aldrig at kende. Han var afgået ved døden, en hest havde sparket ham i hovedet. Dette var hændt kort tid efter min Moders fødsel, hun havde været deres fjerde barn. Ifølge Bedstemor havde man hørt ham råbe om en nisse kort før hændelsen.

Ikke lang tid efter at Oldemoder havde sovet ind, havde

Bedstemoder rejst tilbage til den lille hytte med det sidste barn, min Moder, der endnu ikke havde været gammel nok til at få sig en plads.

Oldefader var blevet gammel, for gammel til at arbejde, men stadig ung nok til at holde den ligeså gamle gårdejer med selskab, for disse to var blevet ganske gode venner.

Både Moder og Bedstemoder fortalte, om hvorledes de to mænd ville sætte sig på en bænk med udsigt til de grønne marker med de røde blomster under himmelen og de hvide skyer i skyggen af et birketræ, hvis lange hængende grene havde været skåret til således, at de ikke kom ned og generede de to mænd. Der havde de begge villet sidde med deres snadder og havde kigget og havde passiareet.

Bedstemoder havde fundet sig en gammel bog om urter, kendte og ukendte, hvilken havde inspireret hende til at grave en urtehave forrest ved hytten.

Hun havde sendt bud efter de mange frø og urter fra byen af, og nogle af dem havde ligefrem været fra Akhdar. Disse havde hun kultiveret, og fra produktet havde hun lavet røgelse, te, salver og olier, ud fra de vejledninger hun havde fundet i bogen. Hver dag havde man kunnet se hende pusle om de mange sporadisk placerede grønne planter med deres mangefarvede blomster.

Ved hytter som disse, hvilke ikke havde været ringe boliger, havde naturen omkring ofte været kontrolleret. Blomster havde været sat i bede, potter og krukker; buske havde været velsoignerede, og græsset der dukkede op mellem de flade sten var blevet holdt nede.

Dog ikke hér eller i hvert fald ikke efter Bedstemoder havde flyttet ind. Hun havde ladet det vokse vildt og til. ”Hvad vil gårdejeren sige til dette?” havde min oldefader spurgt, da dennes datter havde fortalt ham om hendes æstetiske plan for den lille hytte.

”Jeg lider det,” havde gårdejeren sagt, ”det minder mig om poetens hytte, eller nærmere sagt de tryk jeg har set. Fruen og jeg har endnu ikke haft tid til at tage over for at se den selv, der

er jo altid så meget at lave.”

En dag, meget pludseligt, havde der sænket sig en mørk sky nedover gårdens frue. Hun var blevet neurastenisk. Hun havde altid været en følsom kvinde. Som ung havde hun brugt meget af sin tid på dagdrømmeri og læsning af periodens store forfattere og poeter, hvilke tilfældigvis også havde været ganske følsomme. Hun havde været yderst kompatibel tidsånden, hvilken bedst kunne beskrives som: Man gik en tur, man så en blomst, man dånedede, og man skrev et digt – en ånd der, på det givet tidspunkt, havde været ved at ebbe ud.

Ikke sjældent havde hun som ung pige ønsket, at hun var blevet født en generation tidligere, så hun kunne have nydt denne zeitgeist ved at stå i dens midte fremfor blot at have måtte nøjes med de sidste gløder. Men hun havde også lænet sig i en anden retning, for hun havde ligeledes vidst, at for bedst at kunne nyde noget måtte man se det en generations tid efter fuldendelsen.

Hun var derefter sjældent kommet ud af sengen, og når hun endelig havde, havde hun gået lange ture mutters alene.

En dag havde hun stillet sig ved den lille urtehave og havde kigget ganske sørgmodigt på min Bedstemoder, der havde hygget sig blandt sine mange nye børn: planterne.

Bedstemoder havde taget et kort kig på denne stakkels kvinde, hvilken efterhånden havde lignet en person, der lige var vågnet fra et fuselisk mareridt. Bedstemoder havde taget hende i hånden – respektfuldt, grundet aldersforskellen og den altid vigtige dekorum – og havde ført hende ind i den lille hytte, hvor hun havde fået sig en plads i det lille køkken.

En te af prikbladet perikon var blevet lavet og serveret. Den gamle frue havde kigget noget skeptisk på den, men siden at livet mere eller mindre havde forladt hende, og min Bedstemoder ganske tydeligt ingen L■■■■ havde været, havde hun drukket den uden nogen form for ytring, andet end et tak, hvorefter hun var taget hjem.

Dagen efter var den gamle frue kommet tilbage. Hun var gladere og havde ønsket at vide om det havde været muligt at

få sig noget mere – dét havde det været. Denne gang havde hun fået sig en plads i forhaven ved siden af urterne blandt buske og grene ved et lille hvidt bord med hvide stole. Her havde hun fået sin te, og denne gang havde der også været kage til.

Og fremover ville hun komme dagligt og for at få sin medicin, til tider havde hun selv taget kage med. De to damer havde for så vidt ikke rigtigt talt med hinanden andet end et: ”Dejligt vejr i dag,” eller: ”Her er sandelig hyggeligt,” men det havde også været mere end nok.

Nyheden havde spredt sig. Der var en kvinde, havde man sagt, der havde urter og planter der kunne hjælpe på alt det, som landlægen lo af på turen hjem eller blot diagnosticerede som værende et produkt af ”kønnets luner”.

Folk var begyndt at komme på visit. Først med undskyldningen om blot at havde villet kigge ind og besøge, for: ”Man skal jo komme hinanden ved,” hvorefter de ligeså diskret havde fortalt, hvad de havde fejlet: ”Har De noget imod, hvis jeg lige gør nytte af Deres stol, for mine knæ er ikke, hvad de har været.”

Ikke lang tid efter havde man døbt Bedstemoder for heksen. Det havde dog ikke været ondt ment: ”Goddag, goddag fru Heks,” havde de sagt når de kom, eller: ”Har fru Heks noget til mig i dag?” var der ligeledes blevet ytret. Og når enkelte af disse damer, for det havde altid været kvinder, havde haft deres børn eller børnebørn med, havde min Bedstemoder gjort et stort nummer ud af at fagte med armene og sige trylleord for at underholde de kære små.

Det var aldrig blevet til en af de saloner, som man dengang havde kunne finde i den indre by. Det havde skam ej heller været meningen, da salonen havde blot været en mindre forsamlingsplads for kliker, hvilke ofte havde været opbygget af personer, der havde tilhørt samme stand. Små grupper der havde mødtes i klikelederens hjem, for at kommentere hinandens mode og sladre om dem, der havde været ude i kulden eller blot dem, der ej havde været tilstede.

Dog havde salonen haft en vis værdi. Oprindeligt havde den

været et kulturelt midtpunkt, et samlingspunkt for hvad der senere var blevet døbt for de intellektuelle, og blandt disse havde man ligeledes fundet blåstrømperne – på dette tidspunkt var der ikke mange af dem tilbage, blåstrømperne. Det havde været et sted, hvor kulturelle emner, så som questions d'amour, var blevet taget op.

Under overfladen havde det ofte omhandlet social magt. Jo flere vigtige og betydningsfulde mennesker – hvilke ofte havde været forfattere, journalister, akademikere og så videre samt disses koner – der var blevet budt ind i koteriet, desto mere magtfuld kunne kliken blive. Øverst havde der altid siddet en kvinde, hvilket var ganske interessant, i og med at dette havde været en periode, hvor kvinden endnu ikke havde haft valget, og de færreste mænd havde taget kvindens mening alvorligt – på trods af at man for ikke så længe siden havde haft en sædelighedsfejde. Alligevel så havde disse grupper, hvilke indeholdt både mænd og kvinder, altid været styret af ejerinden af huset hvor salonen havde befundet sig, hvilken i disse mikromiljøer – for nu at bruge et uhyre passende simile – havde været en Dronning.

Dette havde været en ganske ønskværdig position, og enhver kvinde, der havde tilhørt et sådan koteri, gik i alt hemmelighed og drømte at få stablet sit eget på benene. Dog havde det ikke været et ønske, man ytrede højt, da disse var ”fascistiske” miljøer – et begreb som endnu ikke havde fandtes, men vis tendenser allerede havde været at finde hos enkelte. Hvis man havde udvist, noget som havde kunnet anses som værende underminerende – som for eksempel at have besøgt en anden salon eller havde tanker om at skabe sine egen – havde det medført en øjeblikkelig straf, hvilken ofte havde været en eksilering. Andre saloner end ens egen havde været fjenden, og der havde ingen tvivl været om, at man havde deltaget i en godt nok civiliseret, men ikke desto mindre en form for social krigsførelse.

Men Bedstemoders køkken og forhave var som sagt aldrig blevet til en af disse. Folk var kun kommet her for at få deres

medicin, røgelse og lignende. Der var sjældent blevet snakket om andet end vejret eller forøgelsen af en familie.

Der skal dog pointeres, at mandfolkene også havde gjort brug af min Bedstemoders viden og kunnen, dog kun indirekte. Disse havde sendt deres kvinder af sted for at se, om mon ikke der havde været noget salve til de tørre og flækkende hænder eller den smertende lænd – de havde aldrig kommet selv.

Der skal også siges, at ikke alle havde været lige glade for min Bedstemoder. Det havde dog ikke været landlægen, nej, han havde set hende som en velsignelse.

Efter at hun var begyndt at ”praktisere”, havde han mere tid til at gribe fat om de rigtige problemer samt færdiggøre sin memoirer. Disse var aldrig blevet færdigskrevet. Han havde været en af de selvbiografikere, der havde haft det hele i hovedet, men havde aldrig formået at sætte sig ned og rent faktisk få det skrevet. Dette havde dog aldrig stoppet ham fra at bringe emnet ind i en samtale, når han havde fundet det muligt. Han havde ej heller været for fin til at bruge flotte klassiske udtryk til at forklare sin vision, dog havde han på dette punkt en tendens til at minde en smule om enkefrue Malaprop. Mesterværket havde som sagt aldrig set dagens lys, det havde et velplaceret lynnedslag sørget for.

Dem der ikke havde brudt sig om min Bedstemoder, havde været de missionske. Disse havde taget ”hegseri” alvorligt, og hver søndag var der, i missionshuset, blevet snakket og præket om heksen og djævelen, helvedet og ondskab – aldrig var der blevet gjort noget ved det. De havde ikke turdet.

Det havde ikke været mere end halvtreds år siden, at man, en hundrede kilometers penge fra omegnen, havde brændt en såkaldt heks. Det havde ikke endt vel, ikke kun for den stakkels pige, offeret – hvis hylen, alt efter hvem der havde fortalt, havde kunnet høres i miles omkreds – men ligeledes for dem, der havde deltaget. De havde alle endt i tugthuset, hvilket havde haft en positiv effekt, for denne havde været den sidste heksebrænding i byens historie – selvtægt er meget vel, så længe det ikke ender med at gå ud over én selv.

Og provsten selv havde fortrukket det således, dog havde det aldrig været noget, han havde ytret højt. Han havde nydt at have en antagonist, han havde nydt sin nyerhvervede stilling som krigerpræst. Ikke blot fordi den havde overskygget tvivlen – der var opstået, da datteren havde bukket under for den hule hoste – men ligeledes fordi den havde cementeret hans gudsgivne autoritet. Han havde nydt de teatraliske prækener, og folks reaktion når de havde hørt om ondskab og dommedag.

Og selv efter at faren havde været ovre – efter at min Bedstemoder havde flyttet derfra – havde han fortsat i samme dur. Han havde ikke kunnet – ganske som skibspræsten der ikke havde villet indse, at han, på sine gamle dage, var blevet en landkrabbe og derfor stadig havde præket om Jonas og hvalen – affinde sig med at hans antagonist nu var væk, og at hans tvivl igen ville pible op til overfladen. Det havde allsammen fået en ende, da han, foran sin svindende menighed, var faldet død om midt i det ottende vers i det en og tyvende kapitel af JOH ██████████ ÅBENBARING.

Men al denne vrede var aldrig kommet ud til os andet end i form af sladder. Og havde det gjort det, ville det ingen effekt have haft da – på trods af at vi havde befundet os ganske langt væk fra byen – så havde vi haft lidt af det moderne i os.

Fruens ældste datter havde studeret inde i byen. Hun havde vist været en af de første kvinder til at have gjort så, hvilket havde haft en vis effekt på min Moder. Når den unge studerende var kommet hjem på ferie, hvilket havde været ganske ofte, havde min Moder klæbet sig op af denne. Dette havde den unge studerende kun været glad for, da hun, ganske som alle unge studerende, havde holdt meget af at have et publikum. Ny viden bliver ofte ledsaget af ønsket om at udtrykke den, dog er det et ønske, der falmer med alderen.

Moder havde ikke blot fået fortalt om alt, hvad der havde foregået inde i byen, men ligeledes alt om kvindens kamp om frigørelse og rettigheder.

Dérfor var det ikke kommet som nogen overraskelse, at når hun var blevet gammel nok, havde ønsket at tage til byen for at

studere og blive feminist. Og dette blev virkeliggjort, takket været det forhold min oldefar og Bedstemoder havde haft med gårdejeren og fru. For gårdejeren havde det været den sidste tjeneste, han havde kunnet gøre sin gamle ven, da denne, min oldefar, var faldet i søvn, en dag de havde siddet på deres bænk under birketræet.

For den gamle frue havde det været en pligt, hvilken i sig selv havde været et produkt af de bøger og forfatterinder, hun havde læst som ung. Disse – enkelte af dem skjult og enkelte af dem ganske åbenlyst – havde blandt andet skrevet om nødvendigheden for kvindens uddannelse.

Og det havde været i byen, under studierne, at hun, min Moder, havde mødt min fader, en ung bankansat med et fast greb om stigen der skulle føre ham til toppen. De var blevet gift og kort tid efter, havde Moder været med barn, mig. De var begge blevet enige om, at byen, på dette tidspunkt, ikke havde været det rette sted at opfostre et barn.

På det givet øjeblik havde byen undergået en metamorfose, hvilken så småt var blevet igangsat et halvt århundrede før. Den var blevet moderne og havde stadig været i gang med at vænne sig til længen af sine legemer og havde derfor været ganske klodset og utilregnelig. Det havde været et fremragende sted at være ung, men et barn, havde mine forældre ment, hørte ikke til dér.

Beslutningen var blevet taget, om at Moder skulle flytte ind hos svigerfader, en enkemand og min kommende bedstefader. Min fader derimod ville forblive i byen og skabe en karriere, således at vi, når jeg var blevet gammel nok, kunne flytte dertil. Ikke lang tid efter at hun, Moder, havde fundet sig til rette i sit nye hjem, den førnævnte gård, var der blevet sendt bud efter min Bedstemoder. Denne havde i sine breve fortalt, at den gamle proprietær var afgået ved døden, og at fru, nu en enke, havde villet flytte til byen, ind til sin datter, der var blevet gift med en jødisk bureaukrat.

Min bedstefader havde været glad for hele omvæltningen. Efter konens død og sønnens flytten hjemmefra havde han været

mutters alene, bortset fra de ansatte selvfølgelig, men de var jo ikke, som han havde sagt, familie. – – –

Det blev senvinter. Sne lagde sig henover markerne og gårdens stråtage og på hække og hegn ligeså.

Den lille sø og åerne frøs til, og alt var stille. Selv tiden lod til at have været gået i hi. Lod til, oppefra kommende stråler viste, at den ikke var.

Kort før skumring kom farverne. Himlen blev orange og gylden, og denne, samt den halve stjerne, blev smukt afspejlet i den stillestående sø.

Træernes kroner, hvilke jo havde skilt sig af med deres blade og i stedet taget den gnistrende frost på sig, reflekterede ligeledes det orange lys, hvilket lod dem strække sig via de lange skygger.

Og en aften – efter at det blå havde erstattet det gyldne og hvide blot for selv at blive udskiftet med det grå, da der havde lagt sig en tåge over gården; en tåge der, i samspil med det fulde himmellegeme, udviste en ganske sælsom karakter – mærkede min Moder den første fødselsve.

Ved midnat blev jeg født, og den næste morgen var det forår. Den var kommet tidligt. Bedstefader havde siden fortalt, at denne morgen var MORGENSTEMNING manifesteret.

Året var nitten hundrede og elleve. Der var ingen tvivl om, at jeg var et unikt spædbarn. Til at starte med havde jeg en tyk ildrød hårpragt, den eneste i familiens lange historie. Inden jeg nåede alderen af fire år, havde jeg allerede et ganske godt greb om det skrevne sprog, dog havde jeg endnu ikke gjort mig nogle tanker om at bruge det. Jeg havde arvet Moders feministiske tanker om menneskelig frihed og ret, og Bedstemoders gefühl med naturen. Min faders og bedstefaders sans for struktur og orden havde jeg ligeledes arvet, men endnu ikke sat i brug. Det var noget, jeg ville komme til at gøre brug af på et meget senere punkt i mit liv.

Som seksårig havde jeg allerede erhvervet mig min frihed til at vandre rundt omkring hele ejendommen, hvilken, som sagt, var

enorm. Det var ikke alt sammen marker og hvad ellers, man kunne forvente tilhørte en gård på denne størrelse. Der tilhørte ligeledes en stor skov og en bid af en nærliggende bjergkæde. Og det var blandt disse, at jeg yndede at vandre rundt i alene. Det var en ret, jeg havde erhvervet mig, jeg havde fortjent den: En nat, da jeg havde ligget i min krybbe, jeg havde været halvandet år gammel, jeg husker det tydeligt, havde en slange – hvis type var ukendt i denne del af egnen – sneget sig ind i mit værelse og op i min lille seng. Da jeg vågnede, så jeg, at den havde snoet sig rundt om min lille krop. Jeg skreg. Da min familie kom løbende, for at se hvad der var galt, hvorfor det var, at jeg havde skreget, så de, at det ikke havde været et skrig af frygt, men et sejrsråb. I hænderne havde jeg et fast greb om slangens hals, den var død. Jeg havde kværket den. ”Ham behøves vi ikke at bekymre os om, han skal nok klare sig,” sagde min bedstefader brystende til kvindfolket. Derfor fik jeg, som barn, al den frihed jeg ønskede. Og inden jeg var nået de seks år, kendte jeg omegnen bedre end nogle af de voksne, hvilket jo var ganske mærkværdigt, i og med at de havde boet her hele deres liv, hvilke for nogle var langt over de tres år, men jeg havde kun været i live i seks.

Ved bjergenes fødder boede der en gammel eremit. Denne gamle neger var velkendt i omegnen. Folk tolererede hans tilstedeværelse, navnlig fordi han aldrig var tilstede, men også fordi denne fungerede som de facto opsynsmand i denne bid af området. Men han var meget mere end blot en eneboer, custodis og genius loci; han var også en shaman og dérved den første person til at vise mig, at der var mere mellem himmel og jord. Oprindeligt kendte jeg intet til ham, og finurlig var måden, hvorpå jeg fandt ham, eller måske skulle jeg sige: Måden hvorpå han fandt mig. En nat, da jeg lå og sov, kom han til mig i en drøm: Han fortalte mig, hvorledes jeg kunne finde ham, han viste mig vejen og sagde, inden han dunstede, at jeg dog skulle vente, indtil at stormen var ovre, før jeg forsøgte mig ad. Jeg vågnede og så ud ad vinduet, at der ganske vist var en storm, men jeg kunne ikke vente. Jeg var dengang, som jeg

er nu, en person der ikke venter, men tager chancen, når den er der. Jeg rejste mig op og tog mit tøj på og påbegyndte min rejse.

Vinden havde sat verdenen på skrå. Disse indledende etaper blev skrevet med sløjfeskrift, træerne gav sig, så meget de kunne. Jeg vandrede over de åbne marker, der med ujævne mellemrum blev, et sekund af ad gangen, oplyst af lichtenberg-figurer. Jeg havde aldrig set nedbør af denne type før. ”Hvad nu hvis det aldrig holder op?” spurgte jeg mig selv. I skoven var der læ for både vinden og regnen, men ligeledes kom lysglimtene ej herind. Ligemeget var det dog, da jeg kunne tydeligt huske drømmen, og vejen denne havde vist mig, og i øvrigt så kendte jeg skoven som min egen bukselomme.

Frygtløst påbegyndte jeg den sidste bid, turen op ad bjerget. Jeg husker tydeligt følelsen af sejr, da jeg i det fjerne så et flakkende lys, mit eget fyrtårn, hvilket, da jeg kom nærmere, viste sig til at være den gamle negers bål inde i hans lille grotte ved bjergets side. Ved dens indgang stod han og ventede på mig, uberørt af vinden. I et kort øjeblik forventede jeg vrede, for jeg havde jo trodset ham og taget rejsen, inden stormen var ovre, men da jeg så hans gullige smil, vidste jeg, at jeg havde handlet korrekt: Det havde været en prøve. Jeg havde udvist frygtløshed, jeg havde trodset naturen, jeg havde bevist, at jeg fortjente den viden, han havde i sinde at dele med mig. Han bød mig indenfor og viste mig en plads ved bålet.

Bag bålet stod han som en sort titan foreviggjort i barokken. Mens han stirrede på mig gennem toppen af bålet, røgen og gnisterne, fortalte han mig en allegori, der ville få en betydelig betydning i mit fremtidige liv: ”En række mennesker sad, fanget, i en grotte,” fortalte han med stentorrøst. ”De havde siddet der lige siden, de havde været små og kunne derfor intet huske om verdenen udenfor grotten. De sad lænket til jorden. Et apparat holdt deres hoved fast og øjne åbne, således at det eneste, de kunne se, var grottens væg, hvilken befandt sig ikke mere end to meter fra deres ansigt. Bag dem var der placeret, på en afsats, et stort evigtbrændende bål; om dette gik ånder

rundt. Skyggerne fra disse blev kastet ned på væggen foran fangerne. Siden disse havde siddet der, lige så længe de kunne huske, var disse skygger, alt hvad de kendte til.” Jeg husker tydeligt, at mens han fortalte, søgte mine øjne, de selv samme skygger bålet foran mig kastede på grottens væg bag negeren. ”En dag slap en af fangerne fri. Han vendte sig om og så bålet og ånderne og ligeledes en gang, der førte væk fra grotten. Manden forsøgte sig med hullet og vandrede og kravlede og krøb, indtil han kom til en afgrund. Stående på kanten kiggede han ned. Den var bundløs. På den anden side af den var udgangen, hvis blændende hvide lys oplyste området, han stod ved. Over afgrunden og hen til udgangen var der en bro. Manden tog en dyb indånding, trådte ud på den, krydsede den og trådte ud i lyset. Genkender du denne historie?” ”Nej.” ”Nåh, det er mærkeligt. Du fortalte mig den selv for næsten fem og tyve hundrede år siden.” Den nat blev vi blodbrødre. –

I løbet af det næste års tid tog jeg ud til eneboeren dagligt. Jeg stod op før daggry og kom hjem efter mørkets frembrud. Den gamle shaman præsenterede mig for en lang række mysterier, men lærte mig også ganske praktiske ting såsom at ride. En dag, efter et halvt års tid, da jeg kom op til grotten, stod han og ventede på mig med en lille hest, en brun pony. ”Hvor har du fundet den henne?” spurgte jeg, som det nysgerrige barn jeg var. ”Den stod her blot, da jeg kom ud i morges.” Den lille hest kom over til mig, den var min. Min families måbende ansigt, da jeg, en seksårig, kom ridende hjem på en vild hest, var mindeværdigt; derefter brugte jeg hesten dagligt, når jeg skulle besøge den gamle mand. Kort før min syvårs fødselsdag, da jeg en morgen ankom til grotten, så jeg, at negeren var væk. Jeg forsøgte at spore ham, for det havde han lært mig, men der var intet at se; han var dunstet. Det gjorde dog ikke noget, for jeg havde i et stykke tid følt, at der ikke var mere, jeg kunne lære af denne gamle mand. Og mit liv satte en ny kurs, for kort tid efter, til min fødselsdag, kom fader hjem.

Det var under middagen, hvor vi fejrede mig, at min fader proklamerede, at det vist var på tide, at jeg fik en ordentlig uddannelse. En diskussion opstod om hvordan og hvorledes, da min Moder og Bedstemoder begge mente, at det var for tidligt at sende mig bort til en skole. Min fader påpegede, at vi jo ikke rigtig kunne sende bud efter nogen, der var noget værd, da vi boede jo ganske langt væk fra alt. ”Hvad med mølleren?” spurgte min bedstefader. ”Der var noget; tror du, at han er villig?” ”Hvem er mølleren?” spurgte min Moder og Bedstemoder samtidigt. Min bedstefader forklarede, at mølleren var vitterligt mølleren, manden der styrede møllen ikke så langt fra gården. Mølleren var en lærd mand; denne havde erhvervet sig en doktorgrad i litteratur, før han ”trak sig tilbage”, som han selv kaldte det. Nu arbejdede han i møllen, men når man talte med ham, fortalte min fader nu, så var det tydeligt at høre, at han ikke helt havde sluppet det akademiske liv. Ja, det hændte, at man rent faktisk kunne læse hans essays og lignende i enkelte af de fornemeste blade, byen havde at byde på. Der var konsensus om, at hvis mølleren var villig, så skulle han tage sig af min indledende uddannelse. Det viste sig til, at mølleren var ganske gelassen, når det kom til muligheden om at lære fra sig. Min fader havde pyntet lidt, da han havde fortalt om mølleren, og min bedstefader havde valgt ikke at rette ham. Mølleren var godt nok en gammel akademiker, og han sagde selv, at han havde trukket sig tilbage. Og som sagt kunne man i ny og næ læse enkelte af hans essays i bladene, men man var nok ikke klar over det, da manden brugte et nom de plum.

Mange år efter erhvervede jeg mig et værelse, i en lejlighed jeg delte med en hvis Durante Q. Magro, hvilken også var en forfatter – på dette tidspunkt skrev jeg på fuldtid. Magro var lidt yngre end mig selv og havde opgivet et liv som slagter. Vi skrev om det samme og til de samme blade, lige bortset fra at hans historier havde en tendens til det gotiske og makabre; jeg skal ærligt indrømme, at han havde en fantastisk finføling for dette emne. Hans historier var uhyre gennemtænkte, ikke så

Thank You for previewing this eBook

You can read the full version of this eBook in different formats:

- HTML (Free /Available to everyone)
- PDF / TXT (Available to V.I.P. members. Free Standard members can access up to 5 PDF/TXT eBooks per month each month)
- Epub & Mobipocket (Exclusive to V.I.P. members)

To download this full book, simply select the format you desire below

